

(Коледно разказче)

Коледната елха сияе. Разноцветните пламъчета, отъ запалените по клончетата ѝ свѣщици, ѝ придаватъ вълшебенъ видъ.

Около елхата сж наслагани играчки и други подаръци, които ще зарадватъ децата на домакините, гѣхните другарчета и коледарчетата.

Малката Иглика е спрѣла на срещния плочникъ съ заковани въ освѣтения прозорецъ очи. Тя гледа хубавата елха, и слуша веселите крѣсъци на децата. Сърдичето ѝ се свива отъ тъга, че не може да е при елхата и сподѣли радостта си съ връстниците си. Гледа горкото дете и въздиша. Очичките му сж насълзени. Още малко и ще заплаче.

Безъ татко и мама е Иглика. За нея никой не смисля. Тя е забравено сираче.

Иска ѝ се да е при тия, които се радватъ на елхата, които пѣятъ и виятъ хоро около нея.

Нѣколко пѣти тя отива до вратата и не се решава да влѣзе.

А прииждаха още деца. И влизахъ въ тоя домъ.

Най-после тя се осмѣли, отиде и позвъни.

Яви се слугинята. И грубо я попита:

— Кого търсишъ?

— Искамъ. . .

— Какво искашъ?

— Да съмъ вътре — при елхата!

— Я се махай, парцалана такава, че като взема дървото! . .

Уплаши се горкото момиченце и не усѣти кога се намѣри на отвъдния плочникъ.

Още не бѣ се добре свързѣло отъ страха си, когато отдолу се за-

даде група коледарчета, облѣчени въ селска носия.

Тѣ спрѣха предъ сжщата кѣща и позвъниха. Слугинята отвори вратата, а тѣ дружно запѣха:

Стане, стани нине,
нине господине,
стани отвори ни,
вжщи уведи ни,
че сме ние гости,
гости коледари,
коледари скѣпи,
скѣпи гости стари!

Коладе ле!

Провикнаха се шумно и весело.

Слугинята стори имъ пѣтъ и тѣ влѣзоха.

Иглика бързо прекоси пѣтя и се пѣхна между тѣхъ. Влѣзе и тя.

Коледарчетата бѣха поканени въ приемната, при елхата. Тамъ тѣ бѣха посрещнати.

Когато се готвѣха да запѣятъ наново, слугинята забеляза Иглика.

Тя се отправи къмъ нея и я задържа:

— Какъ посмѣ да влѣзешъ, като те прогонихъ? Хайде, вѣнъ! Вѣнъ, по скоро, догдето не е заиграло дървото!

Тая постѣпка внесе тъга и направи лошо впечатление.

Коледарчетата се спогледнаха. Другите деца наведоха глави. А момченцето на стопанина извика на слугинята:

— Какъ Пено, остави го! Какво ти е сторило, та го пѣдишъ?

— Какво ми е сторило ли? — Я питай баща си и майка си, тукъ ли е мѣстото на това парцаливче?

— Пено, млѣкни! — извика домакинятъ. — Дете, добре си дошло!